MASTER NEGATIVE
NO. 93-81196-14

MICROFILMED 1993

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES/NEW YORK

as part of the
"Foundations of Western Civilization Preservation Project"

Funded by the
NATIONAL ENDOWMENT FOR THE HUMANITIES

Reproductions may not be made without permission from
Columbia University Library

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright law of the United States - Title 17, United States Code - concerns the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material.

Under certain conditions specified in the law, libraries and archives are authorized to furnish a photocopy or other reproduction. One of these specified conditions is that the photocopy or other reproduction is not to be "used for any purpose other than private study, scholarship, or research." If a user makes a request for, or later uses, a photocopy or reproduction for purposes in excess of "fair use," that user may be liable for copyright infringement.

This institution reserves the right to refuse to accept a copy order if, in its judgement, fulfillment of the order would involve violation of the copyright law.

AUTHOR:

TURNER, EDWARD

TITLE:

QUAESTIONES CRITICAE IN PLATONIS LACHETEM

PLACE:

HALIS SAXONUM

DATE:

1903

Master Negative #

93-81196-14

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

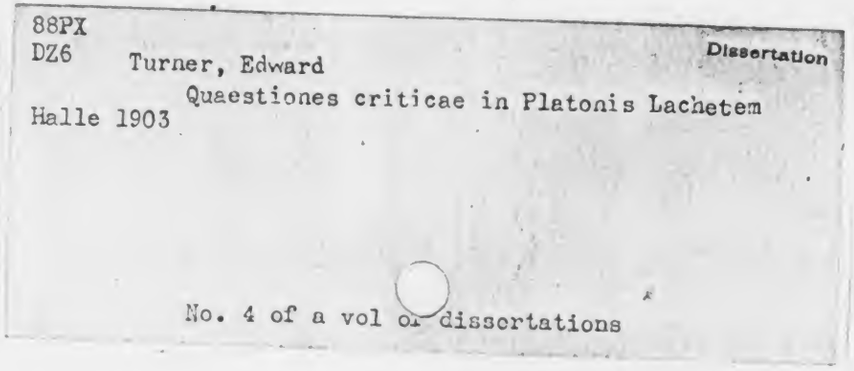
88PX
DZ6 Turner, Edward Dissertation
Quaestiones criticae in Platonis Lachetem
Halle 1903

No. 4 of a vol of dissertations

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35mm REDUCTION RATIO: 11X
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 3-22-93 INITIALS JAMES
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

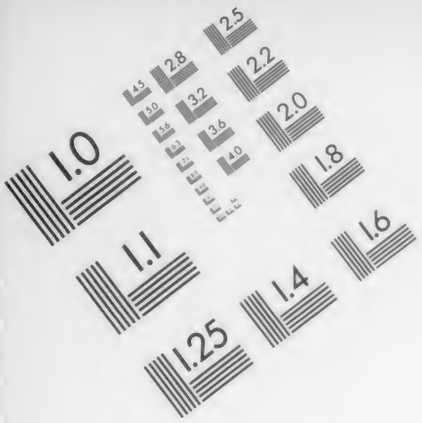

Association for Information and Image Management
1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910
301/587-8202

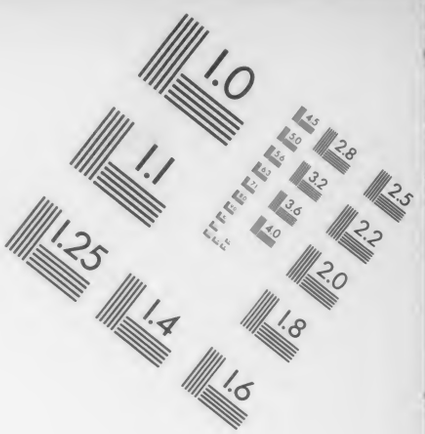

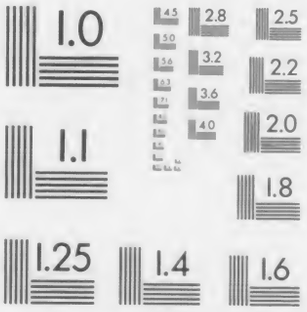

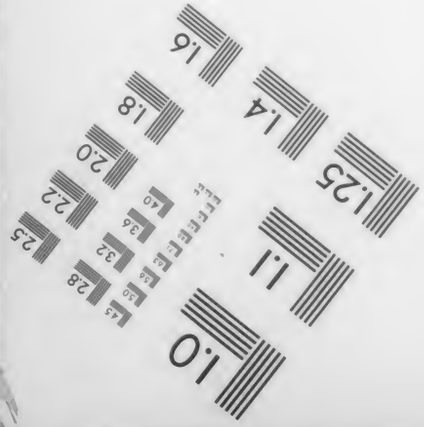

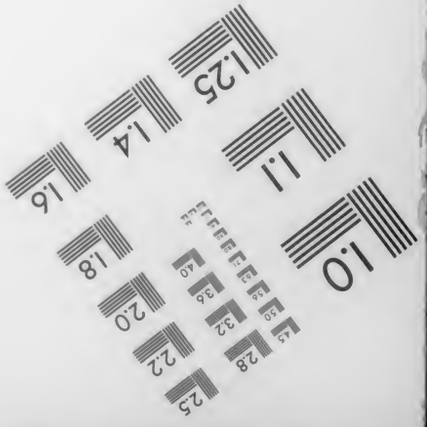

MANUFACTURED TO AIIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

Plato
Lachez No. 4
88P
D261

QUAESTIONES CRITICAE
IN PLATONIS LACHETEM

DISSERTATIO INAUGURALIS PHILOLOGICA

QUAM

AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM ORDINE

IN

UNIVERSITATE FRIDERICIANA HALENSI CUM VITEBERGENSI CONSOCIATA

AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES

RITE CAPESSENDOS

SCRIPSIT

EDUARDUS TURNER

PUSHMATAHATANUS

HALIS SAXONUM

TYPIS ORPHANOTROPHEI

MDCCCCIII

ERGA PARENTES CARISSIMOS

PIETATIS CAUSA

Scriptores orationis pedestris Atticos opera sua numeris composuisse iam pridem plane cognovit Aristoteles, qui in hac re non solum exemplum eorum imitatus est sed etiam hanc legem huius generis scribendi praescripsit[1]): *ρυθμὸν δεῖ ἔχειν τὸν λόγον*. Hanc legem sine dubio elicuit ex artis scribendi observatione inter alios magistri sui Platonis et Isocratis, qui vicissim Thrasymachum, inventorem huius modi componendi secuti erant. Ut ex scriptis Aeschyli Sophoclis Euripidis, ut de ceteris taceam, eruit eas tragoediae leges, quae ad nostram aetatem in eius libro, qui inscribitur *περὶ ποιητικῆς*, pervenerunt, sic optimis orationis pedestris scriptoribus comparatis hanc legem de numeris constituit. Ac ne Cicero quidem huius rei omnino ignarus fuit, qui in eo libro, qui Orator inscribitur, narrat Isocratem in hac arte paene omnes ceteros adeo superavisse, ut ipse iam senex se iuvenem serviliter numeros coluisse fateretur, postea autem a nimia numerorum severitate relaxasse. Itaque numeris quoque modus constitutus est certus, quem aut citra aut ultra progredi non oportet. Eodem spectat etiam quod Aristoteles loco allato adicit: *ρυθμὸν δὲ (δεῖ ἔχειν) μὴ ἀκριβῶς τοῦτο δὲ ἔσται, ἐὰν μέχρι του ᾖ*[2]. Cavendum enim semper erat, ne oratio quid reprehensionis ex numeris acceperet, neve forma numerosa animum audientis a re ipsa avocaret, neve numeri *καταφανέστεροι* fierent, neve carmen exstaret, ubi non deberet, quod Aristoteles ipse planissime admonuit. Cicero autem exemplum Asiaticorum secutus numeros modo in clausulis[3]), non per orationem totam ut Attici, adhibet. Sed iam satis constat

1) Rhet. 3. 8. 1408. b. 30.

2) Orator. 174. 176.

3) De clausulis Ciceroneanis. E. Müller. Kiel. Diss. 1890. — De clausula rhetorica etc. G. Wüst. Strassburg 1881.

hanc rem per saecula permulta nescio quo modo in oblivione iacuisse, nisi forte aures vulgi hebetiores factae essent, quam ut numeros pristinos quanquam accurate adaequatos, tamen argute celatos, diutius agnoscere possent. Iam anno 1867 Ludovisus Campbellus editor et interpres illustris in praefatione editionis suae Platonis Politici et Sophistae conatus ex sermonis ipsius observatione definire ordinem temporum, quibus dialogi Platonici scripti sunt, permulta maximi momenti et ponderis de singulis verbis, nonnulla quoque de numerosa enuntiatorum structura commemoravit. Per annos autem triginta editor hic permodestus observationes suas ab aequalibus neglectas videbat donec Vincentius Lutosławskius, inventor et vocabuli et scientiae, quam "Stilometriam" vocat, librum[1]) emisit, in quo praefationem Campbellanam non legisse pro maximo omnium dedecore habebat. Observationes autem Campbelli magis ad temporum ordinem quam ad numerosam dialogorum compositionem pertinent. Interea viri alii doctissimi operam et studium in numeros perquirendos conferebant. Peters[2]) in programmate gymnasi Parchimensis anno 1883 ostendere conatus est Isocratem sese in numerorum usu ad colas et clausulas astrinxisse. Eodem errore, ut ipse fatetur, laborabat diu etiam Blassius, qui anno 1891 numeros Isocrateos[3]) in programmate Kiliensi tractare coepit, observationes autem accuratiores et uberiores in editionis suae praefationem scriptoris[4]) eiusdem anno posteriore addidit, quarum summam in praefatione Aristotelis[5]) rei publicae Atheniensium anno 1893 editae repetivit. Denuo de eadem re agebat idem editor egregius et indefessus in libro, quem ante hos decem annos de eloquentia Attica scripsit, in quo praeter oratores etiam Platonem tangere non pepercit. Tum demum anno superiore iuris publici fecit librum de numeris apud scriptores artificiosae

1) On the Origen and Growth of Platos Logic, Vincentius Lutosławski. London 1898.

2) De Isocratis studio numerorum. Schulprogramm. Parchim 1883. K. Peters.

3) De numeris Isocrateis. Kieler Programm. 1891. F. Blass.

4) Isocratis Orationes. Leipzig 1885. F. Blass.

5) Aristotelis *Ἀθηναίων πολιτεία*. Leipzig 1893. F. Blass.

orationis pedestris Atticos[1]), ubi accuratissima diligentia omnes suas observationes de hac re et congessit et amplificavit. Sed ne tum quidem operam et studium in numeris perquirendis illustrandisque consumere desiit, sed nuperrime in Hermae volumen XXXVI et in scripta philosophorum in Theodori Gomperti collecta et in Album Gratulatorium Henrici van Herwerden observationes criticas in Phaedrum, Convivium Lachetem Platonis auxilio usus numerorum contulit. Iam pridem errorem eorum, qui opinati sunt hos scriptores sese in usu numerorum ad cola aut ad clausulas astrinxisse, patefecerat, quo errore Eduardus Norden[2]) in libro suo de oratione pedestri apud Graecos et Romanos usque anno ipso 1898 iactabatur. Phaedro Convivioque per omnes partes, et diversis dialogorum quorundem aliorum locis examinatis numerisque ubique inventis Blassius demum concludit Platonem vocabulum nullum, quin etiam ne ullam quidem syllabam, sine responsione valde accurata scripsisse, immo vero pausis vocis inter verba sive eiusdem loquentis sive plurium disputatorum inter se sermonem excipientium plane neglectis totam orationem numeris artissime conexam composuisse. Non potuit autem tam brevi tempore omnia Platonis scripta perscrutari sed in medio reliquit[3]) utrum omnes dialogi sic compositi essent, an alii paucis locis tantummodo numeros habeant, alii autem per omnes partes. Quae verba nos quoque ad numeros apud Platonem perquirendos incitaverunt, neque ineptum ad eam rem illustrandam videbitur primum examinare eam rationem componendi, quam Plato iam in primo flore aetatis secutus sit, qua de causa inter alias, quae mox apparebunt, Lachetem apponere nobis visum est. Ante hos decem annos plerique credebant formam traditam Platonis scriptorum vix recedere ab ipsa, quam scriptor dedisset, aut certe paucas corruptelas quae inessent facillimo negotio coniecturis removeri posse. Fortuito autem miles quidem in Aegyptum exiturus in bellum secum solacio expeditionis laborum tulit duos Platonis libros ad eam rem

1) Die Rhythmen der Attischen Kunstprosa. Leipzig 1901. F. Blass.

2) Die Antikekunstprosa vom VI. Jahrh. v. Chr. bis in d. Zeit d. Renaissance. Leipzig 1898. E. Norden.

3) Die Rhythmen der Attischen Kunstprosa p. 76.

maxime idoneos, Lachetem de fortitudine et Phaedonem de animorum immortalitate, quorum fragmenta nonnulla pessime habita ad hoc tempus per tot saecula fortuna benigna nobis servavit. Quamvis varium sit indicium virorum doctissimorum de his chartae frustis haec tamen omnibus concedenda sunt: scripta Platonis iam primo post eius mortem saeculo corrupta fuisse, et saeculis tredecim, quae insecuta sunt usque ad tempus codicis Bodleiani irrepsisse multas alias corruptelas, quas tollendi conatus interpretum in universum plane futiles adhuc fuerint. Iudiciis igitur editorum inter se differentibus operae pretium videtur haec fragmenta Lachetis auxilio numerorum explorare et minuti examinare ut, si possimus, de eis quae vulgantur, sapientius iudicemus, et postea ad cetera Platonis scripta purganda emendandaque nos scientius et prudentius applicemus. Quaerendum igitur primum omnium est ex aliis dialogi partibus, utrum numeri omnino in Lachete praesto sint, quorum auxilio inventorum iudicium de chartae lectionibus reddere poterimus.

Priusquam ad numeros Lachetis constituendos transimus, eas numerorum leges breviter enumerare, quas Blassius in scriptis suis copiose exposuit, neque ineptum hoc loco neque perspicuitatis causa inutile videbitur. Has responsionis figuras ille et constituit et designavit: A = aa, bb, cc; B = abba, abbcca; b = ab, ab, abc, abc; D = abccba, abcddcba; rarissime invenitur figura E, in quam redigendae sunt eae responsionis formae, quae a quattuor iam enumeratis leni discrimine distant. In his omnibus figuris constituendis unum licentiae genus ubique legitimum est, ut tribrachys loco dactyli sit. Vocalis longa (vel diphthongus), quae fine vocis ante vocalem posita est, corripitur. Elisio, ubique fieri potest, sicut apud poetas constituenda est, pausis vocis neglectis sive unus loquitur solus sive plures alter ex altero sermonem excipiunt. Raro fit ut et elisio et correptio in eis locis ubi interpungitur neglegi possint. Secundum has leges igitur locos Lachetis paucos disponamus et quaeramus utrum iam in hoc dialogo Plato numeros colere coeperit.

Quaerenti mihi locos idoneos ad testimonium numerorum afferendum duae viae patefactae sunt. Poteram enim aut deligere

eos locos, qui sine ulla formae traditae mutatione facile ad numeros redigi possunt, aut conari ad numeros revocare eos locos, qui congesti ex dialogi partibus diversis diversa orationis genera exhibent. Illa via saltem facilior videtur, altera autem etsi magis ardua tamen ad meliora fortasse ducet, et eo commendanda est. Primum igitur inspice quaeso mecum et initium et finem dialogi; tum placebit genera orationis diversa considerare, in quibus modo unus modo plures inter se sermonem excipientes loquuntur. Incipiamus a primis Lysimachi verbis: *Τεθέασθε μὲν τὸν ἄνδρα μαχόμενον ἐν ὅπλοις, ὦ Νι|κία τε* **178A.** *καὶ Λαχης· οὗ δ' ἕνεκ' ὑμᾶς ἐ[κελεύσαμεν]* comparatis cum *[συν-θεάσα]σθαι ἐγώ τε καὶ Μελησίας ὅδε, τότε μὲν οὐκ εἴπο|μεν, νῦν δ' ἐροῦμεν. ἡγούμεθα γὰρ χρῆναι* responsionem habemus valde miram et longiorem quam quae ulli casui attribui possit: (⏑⏑–⏑–⏑–⏑⏓⏑⏑⏑⏑⏑––⏓|⏓–⏑–⏑––⏑⏑––⏓). Verba quoque quae interiecta sunt inter se respondent sic: *[ἐ]νεκ' ὑμᾶς ἐκελεύσαμεν συν.* = *θεάσασθαι ἐχώ τε καὶ Με-*: (⏑––⏑⏑ –⏑–⏓). Itaque figura B huius formae ab cc ab constituenda est, a) *Τεθεάσασθε . . . Νι.*, b) *κία . . . ἐ[κελεύσαμεν]*, a′) *[συν-θεάσα]σθαι . . . εἴπο.*, b′) *-μεν . . . χρῆναι*, c) *[ἐ]νεκ' . . . συν-*, c′) *-θεάσασθαι . . . Με . . .* in qua semel est tribrachys loco dactyli. Porro *γὰρ χρῆναι πρός γ'* paria sunt spondeis binis qui sequuntur *ὑμᾶς παρρη[σιάζεσθαι]*. Tum figuram D huius formae abcddcba habemus sic: a) *[παρρη]σιάζεσθ'. εἰσὶ χάρ τινες, οἱ τῶν τοιούτων καταγελῶσι καὶ ἄν τις αὐ[τοῖς]* compares cum verbis, a′) *νοοῦσ' ἀλλὰ στοχαζόμενοι τοῦ συμ-βουλευομένου ἄλλα λέγουσι πα[ρὰ* (⏑–––⏑–⏑⏑––––––⏑⏑⏑ –⏑⏑–⏑⏓). Interiecta sunt primum b) *ουτων καταγελῶσι*: b′) *εἴποιεν ἃ νοοῦσιν* (––⏑⏑⏑–⏑) tum c) *καὶ ἄν τις αὐτοῖς* **178B.** *συμ-*: c′) *-ται οὐκ ἂν εἴποιεν* (⏑–⏑––⏓); denique duo mo-lossi *αὐτοῖς συμ* = *βουλευση*. Hoc loco numerorum causa mihi videtur *ἄν* pro *ἐὰν* scribendum esse. (De *παρρησιάζεσθ'* et *νοοῦσ'* vide Kühner-Blass. I, 234. 238.) Pergunt numeri sic *[πα]ρὰ τὴν αὐτῶν δόξαν* = *ὑμᾶς δ' ἡμεῖς ἡγη[σάμενοι]*. Tum figura B sequitur *ὑμᾶς δ' ἡμεῖς ἡγησάμενοι καὶ ἱκανοὺς γνῶναι καὶ* comparanda sunt cum verbis *[δο]κεῖ ὑμῖν, οὕτω παρελά-βομεν ἐπὶ τὴν συμβουλήν*, ubi bis est tribrachys loco dactyli

178 B. (⏑–⏑⏑–⏑–⏑⏑⏑–⏑–⏑⏑⏑–⏑⏑–). Interiecta sunt *-ναι καὶ γνόντας ἁπλῶς ἂν = εἰπεῖν ἃ δοκεῖ ὑμῖν* (––⏑⏑–⏑). Porro *[παρε]λάβομεν ἐπὶ τὴν συμβουλὴν περὶ ὧν = μέλλομεν ἀνακοινοῦσθ'. ἔστ' οὖν περὶ οὗ* verbis *περὶ ὧν* et *περὶ οὗ* similiter positis (⏑⏑⏑⏑–⏑–⏑⏑⏑–⏑⏑–). Non dubitamus *ἀνακοινοῦσθαι* cum elisione scribere etsi fine enuntiati positum, praesertim cum poetae comici item facere soliti sint; vide Aristoph. Achar. 50 *ἐγένετ'· ἐκ* vel 51 *εἰμ'· ἐμοὶ*, vel etiam in eis locis ubi *ἐναλλαγὴ*, quam grammatici dicunt, adest, ut 139 *ἔπηξ'. ὑπ'.* et saepe alias. Tum *πε]ρὶ οὗ πάλαι τοσαῦτα = προοιμιάζομαι τόδ'*. Hoc loco igitur codex Coislinianus *τοῦτο* recte omisit. Nunc autem a vocabulo *οὑτοί* incipit figura A sic: *[οὑ]τοί, ὅδε μὲν τοῦδε πάπτου ἕ = χων ὄνομα Θουκυδίδης ἐμὸς* (⏑⏑⏑–⏑–⏑–⏑⏑) et verba quae interposita sunt inter se re-

179 A. spondent ut fieri solet sic: *ἡμῖν εἰσιν = ἑεῖς οὑτοῖ[ί]*. Tum sequitur figura tertia ad syllabas triginta producta, in qua bis habemus tribrachyn cum dactylo exaequatum: *ἐμὸς δ' αὖ ὅδε· παπτῷον δὲ καὶ οὗτος ὄνομ' ἔχει τοὐμοῦ πατρός· Ἀριστείδην γὰρ αὐτὸν καλοῦμεν . . . = [ὅ]περ οἱ πολλοί, ἐπειδὴ μειράκια | γέγονεν, ἂν εἶναι | αὐτοὺς ὅτι βούλονται ποι(ε)ειν, ἀλλ ἀνῦν δὴ* (⏑––⏑⏑–––⏑⏑–|⏑⏑⏑⏑–⏑|––⏑⏑–––|⏑––⏑–⏑). Quo tandem casu felici talis responsio fieri potest? In codice quodam deteriore (Urbin. 31. Bekkeri K.) lectio *τούτων οὖν* traditur, quae videtur ad additamentum scribarum spectare; *ἡμῖν* enim omisso nemo de sensu huius loci dubitare potest et verba reliqua sic ad numeros redigenda sunt: *τούτων οὖν δέδοκτ' ἐπιμε = ληθῆν' ὡς οἷόν τε μάλι = στα καὶ μὴ ποι(ε)ησαῖ ὅπερ* (⏑–––⏑⏑–⏑⏑ ter). Iam diu exploratum est ex testimonio inscriptionum

179 B. Graecos hand infrequenter scripsisse *ποεῖν* pro *ποιεῖν*. Tamen hoc loco non indignum notatu videtur, quod Execias ille pictor vasorum scripsit. Solebat enim versibus, senariis maxime, suum nomen tradere, ex quibus unus hic est: *ΕΧΣΕΚΙΑΣΕΓΡΑΦΣΕΚΑΠΟΕΣΕΜΕ*.[1]) Neque dubium est quin Plato quoque hoc vocabulum sic scribere et metiri saepe maluerit. (De *οἷος, τοιοῦτος, ποῖος*, vide Die Rythmen der Attischen Kunstprosa

1) Klein, Griechische Vasen mit Meistersignaturen p. 39.

p. 39. 113.) Porro *πο(ι)εῖν, ἀλλὰ νῦν δὴ = καὶ ἄρχεσθαι* 179 B. *αὐτῶν* (⏑–––⏑––), tum *-των, ἐπιμελει = σθαι καθ' ὅσον οἷ[οί τ']* (–⏑⏑⏑–). Engelhardtus in programmate gymnasi Gedanensis anno 1834 et editione sua huius dialogi primus anacoluthon hoc loco notavit, quem secutus Badhamus verba *ἡγησάμενοι δεῦρο ἐκαλέσαμεν* post *ὄντας* inseruit. Hac coniectura comprobata Schanzius parva quadam mutatione *εἰς συμβουλὴν ὑμᾶς* (syllabas longas sex) *παρεκαλεσαμεν ὅτι* (syllabas breves octo) scripsit sed coniecturam ne Badhami quidem ad numeros redigere potui. Si hoc loco Plato scripsisset, quod Schauzius coniecit, addidisset ut revera fecit (infra 186 A), numerorum gratia etiam alias sex syllabas longas et octo breves. Altera ex parte Christianus Cronius defendit quae tradita sunt: *ὑμᾶς* enim ex *ὑμῖν*, quod supra scriptum sit, esse supplendum et participia *ὑπομνήσοντες* et *παρακαλοῦντες* ad *παρελάβομεν* esse referenda. Verba tradita facile ad numeros revocari possunt sic in hanc figurae alterius formam: ab cc dd ba: *[οἷ]οί τ' ἐσμεν, εἰδότες οὖν καὶ ὑμῖν . . . : ἄριστοι· εἰ δ' ἄρα πολλάκις μὴ* (⏑–⏑–⏑⏑–⏑––). Interiecta sunt primum b) *ἑεῖς ὄντας ἡγη = b')* *[θερα]πευθέντες γένοιντ' ἄ-* (–––⏑–⏑) porro *[ἡ]γησάμεθα μεμε = ληκέναι περὶ αὐ[τῶν]* (–⏑⏑⏑⏑). Denique d) *αὐτῶν εἴπερ τισὶν : δ') ἄλλοις, πῶς ἂν θερα* (––––⏑⏑). Meo quidem iudicio Cronius emendationes Badhami et Schauzi recte reiecit neque video cur quicquam emendandum vel mutandum sit. Pergunt inde numeri sic: *προσεσχήκατε τὸν νοῦν : τῷ τοιούτῳ ὑπομνή-* (⏑––⏑⏑––), tum *-σοντες ὅτι οὐ χρὴ αὐτοῦ ἀμελεῖν : καὶ παρακαλοῦντες ὑμᾶς ἐπὶ τὸ* (–⏑⏑⏑–⏑–⏑⏑⏑⏑). Nunc apparet figura secunda huius formae a bb cc dd a: a) *ἐπιμέλειάν τινα πο(ι)ήσασθαι τῶν ἑ[έων] . . . : a') ἧ ὀλίγῳ μᾶκρότερα. συσσιτοῦμεν γὰρ.* Interiecta sunt primum b) *-έων κοινῇ μεθ' ἡμῶν = b')* *Ὅθεν δ' ἡμῖν ἔδοξε;* tum c) *-μῖν ἔδοξε ταῦτ' ὦ = c')* *Νικία τε καὶ Λά[χης]*; (Itaque recte praebet codex Venetus *ἔδοξε ταῦτ'* pro vulgatis *ταῦτ' ἔδοξεν*) denique d) *[Λά]χης χρὴ ἀκοῦσαι καὶ ἐὰν = d') ἧ ὀλίγῳ μᾶκρότερα* (⏑⏑–––⏑⏑⏑). Sed haec hactenus. Ex hac expositione colligitur Platonem initium quidem Lachetis composuisse numeris, qui tantum abest ut sint aut exigui aut, non satis

179 B. accurate compositi ut bis producantur usque ad tricenas syllabas. In universum sunt numeri sine ulla formae traditae mutatione valde manifesti. Semel quidem additamentum scribarum est per numeros detectum, nam *ἡμῖν* non solum manifesto supervacaneum est, sed etiam figuram responsionis delet. Nunc initio dialogi examinato ad finem convertamur ut discamus num illic quoque numeri observari possint. Placet a prima paginae ducentesimae littera initium apponendi sumere, cum Badhamus, ut solet, stilo verso verba *ᾤμων σε εὑρήσειν* deleverit. Tamen quid nobis interrogantibus respondent numeri?

200 A. Primum figuram quartam monstrant huius formae abcdd'c'b'a': a) *ἀνδρεία δ τι ἔστιν. [Νι.] Οὐ φαινόμεθα. [Λα.] Καὶ μὴν ἔγωγ', ὦ φίλε* [*Νικία*] . . . : a') [*εἶ*]*χον, ὡς τῇ παρὰ τοῦ Λάμωνος σοφίᾳ αὐτὴν ἀνευρήσεις* (⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – – ⏑ – – ⏑). Interiecta sunt primum; b) *καὶ μὴν ἐγωγ' ὦ φίλε Νι*[*κία*] . . . : b') [*ἐλ*]*πίδ' εἶχον, ὡς τῇ παρὰ τοῦ* (⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ –); tum c) *ὦ φίλε Νικία ᾧ μην* . . . : c') *-νον. πάνυ δὴ μεγάλην ἐλ-* (– ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – –); denique d) *σ' εὑρήσειν, ἐπειδὴ ἐμοῦ κατεφρό-* : *νησας Σωκράτει ἀποκριναμένου* (– – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑). Verba igitur, quae Badhamus suspecta habebat, longe abest ut delenda sint, numero quidem iudice, neque ceteri editores de via a Badhamo deflexi sunt. Nomen *Λάμων* apud nullum poetam, quod sciam, legitur neque ex radice ipsius nominis certo cognosci potest, utrum prior syllaba brevis sit an longa, etsi parum est verisimile Attico homini nomen fuisse a Dorico *δᾶμος* ductum, multo autem verisimilius subesse stirpem verbi *δᾰμνημι* vel *δᾰμιάω* (vide Griech. Personennamen, Fick-Bechtel p. 89). Sed postquam ex tribus locis huius dialogi, ubi Plato hoc nomen scripsit, usus auxilio numerorum syllabam brevem esse perspexi, etiam testimonium certum apud Plutarchum inveni, qui in vitae Periclis capite quarto de hoc nomine scripsit: *διδάσκαλον αὐτοῦ τῶν μουσικῶν οἱ πλεῖστοι Λάμονα γενέσθαι λέγουσι, οὗ φασι δεῖν τοὔνομα βραχύνοντας τὴν προτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν.* Pergunt numeri sic: *ὡς τῇ παρὰ τοῦ Λάμωνος σοφίᾳ αὐτὴν ἀν-* . . . : *Λάχης ὅτι οὐδὲν οἴει σὺ ἔτι πραγμ' εἶναι*; interiecta verba inter se respondentia pausa vocis separantur, ut fieri solet: [*ἀν*]*ευβήσεις.* : [*Νι*] *Εὖ*

γ', ὦ Λά[*χης*]. Porro *εἶναι, ὅτι αὐτὸς = ἄρτι ἐφάνης ἀν-*; **200 A.** et *-φάνης ἀνδρείας πέρι οὐ = δὲν εἰδὼς ἀλλ' εἰ καὶ ἐγώ*; tum (*ἐ*)*γὼ ἕτερος τοιοῦτος ἀναφανήσομαι : πρὸς : τοῦτο βλέπεις καὶ οὐδὲν ἔτι διοίσει ὡς* (*ἔ*)- [(⏑) ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – (⏑)]; tum *ἔοικε, σοὶ μετ' ἐμοῦ μηδὲν* . . . : *-ναῖ ὧν προσήκει ἐπί-* **200 B.** *στήμην* (⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑); interiecta sunt *μηδὲν εἰδέναι : ὧν προσήκει ἐ-* (– ⏑ – ⏑). Porro *ἐμοῦ μηδὲν εἰδέναι ὧν προσήκει* . . . : *ἔχειν ἀνδρὶ οἰομένῳ τι εἶναι* (⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑); interiecta sunt *ἐπιστήμην = ἔχειν ἀνδρὶ*. Figura altera sequitur, cuius initio anapaestum iambi loco habemus id, quod non infrequenter fit: (*σὺ*) *μὲν οὖν μοὶ δοκεῖς ὡς ἀληθῶς* . . . : *σθαῖ, οὐδὲν πρὸς αὐτὸν* (itaque recte B. T.) *Βλέπειν ἀλ*[*λὰ*] [(⏑) ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ – –]; interiecta sunt *ἀνθρώπειον = πρᾶγω' ἐργάζε*[*σθαι*]. Porro *-πειν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς = ἄλλους· ἐγὼ δ' οἶ*[*μαι*] et *ἐγὼ δ' οἶμαῖ ἐμοὶ πε = ρὶ ὧν ἐλέχομεν νῦν* (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑). Tum figura secunda apparet *ἐπιεικῶς εἰρῆσθαι καὶ εἴ* . . . : *ἐπανορθώσεσθαι καὶ μετὰ* (⏑ ⏑ – – – – – – ⏑ ⏑); interiecta sunt *τι αὐτῶν μὴ ἱκανῶς εἴρη = ται, ὕστερον ἐπανορθώσε*[*σθαι*] (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – – –), cuius numeri membrum alterum fit eodem tempore initium figurae tertiae sic: *-ται, ὕστερον ἐπανορθώσεσθαι | καὶ μετὰ Λάμωνος, οὗ συ* est una syllaba minoris mensurae quam id, quod sequitur, *που οἴει καταγελᾶν, καὶ ταῦτ' οὐδ' (ἰ)δὼν πώποτε τὸν Λάμωνα* (⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – – – – (⏑) – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑), ubi nomen *Λάμων* syllabam priorem bis exhibet brevem, ut Plutarchus, quem nuper adduxi, nos admonuit, et tribrachys bis est par dactylo. Tum sequitur figura secunda huius formae a bb cc aa: [*Λά*]*μωνα, καὶ μετ' ἄλλων, καὶ ἐπειδὰν βεβαι*[*ώσωμ'*] compares quaeso cum his: [*δεῖ*]*σθαι μαθεῖν.* [*Λα.*] *Σοφὸς γὰρ τοι εἶ, ὦ Νικία = ἀλλ' ὅμως ἐγὼ Λυσιμάχῳ τῷδε καὶ* (– ⏑ – ⏑ – – ⏑ ⏑ – – ⏑ –), nam pronomen *σύ*, ut alias saepe, additamentum alicuis interpretis mihi esse videtur; interiecta sunt primum [*βε*]*βαιώσωμ' αὖτα = διδάξω καὶ σε* denique *καὶ οὐ φθονήσω· δοκεῖς γάρ = μοι καὶ μάλα σφοδρα δεῖσθαι* (⏑ – ⏑ – – ⏑ – –). Cum pro geminis eiusdem lectionis formis habere liceat, tamen nolo *μάλα σφόδρα* in suspicionem vocare, propterea quod similis abundantia *πάνυ σφόδρα* haud infrequenter apud Platonem invenitur, et verba ipsa iterum in

200 B. Alc. I. 124. D. leguntur, ubi numeri recte se habent: [ἄνθρω]ποι ἀτὰρ νώ γε καὶ μάλα σφόδρ' ὅτι μὲν = ἐγὼ οὐ ψεύδῃ οὐδὲ
200 C. μὴν ὅτι γ' ἐγώ (⏑⏑–⏑⏑–⏑–⏑⏑⏑⏑⏑). Quae sequuntur proxime abest ut in figuram tertiam redigi possitet, in qua syllabae -ω σὲ μὲν κἀμὲ repentendae sint, sic: *Μελησίᾳ συμβουλεύω, σὲ μὲν κἀμὲ* (-ω, σε μὲν κἀμὲ) *περὶ τῆς παιδεί = ας τῶν νεανίσκων χαίρειν ἐᾶν Σωκράτη δὲ τουτονί, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς* (⏑–⏑–––––⏑––⏑[–⏑–⏑⏑]⏑⏑–––). Figura prima sequitur sic: *ἔλεγον, μὴ ἀφιέναι· εἰ = δὲ καὶ ἐμοὶ ἐν ἡλικίᾳ* (⏑⏑⏑ ⏑–⏑⏑–), tum *ἦσαν οἱ παῖδες τὰ αὐτ' ἂν = ταῦτ' ἐποίουν. [Νι.] Ταῦτα μὲν καὶ* (–⏑⏑–,–⏑⏑–), ubi sine dubio numerorum causa *τὰ αὖτ'* pro *ταὐτ* scribere licebit, praesertim cum Blassius iam demonstraverit omnes hos artificiosae orationis pedestris scriptores haud valde appetentes esse *κράσεων*, quas grammatici dicunt. Porro *ἐγὼ ξυγχωρῶ ἐάνπερ ἐθέλῃ Σω = κράτης τῶν μειρακίων ἐπιμελεῖσθαι*, tum *μηδέν' ἄλλον ζητεῖν ἐπεὶ = κἂν ἐγὼ τὸν Νικήρατον*, et *ζητεῖν ἐπεὶ κἂν ἐγὼ τὸν = Νικήρατον τούτῳ ἴδιστ'*. Talia enuntiata mihi revolventi tam artificiose conformata et inter se artissime contexta semper in mentem venit illa columna[1]) eximia Ephesia, quae sive a Scopa sive ab alio caelata, a quacunque parte visa spectantibus semper exhibet tres inter se cohaerentes figuras, modo Plutonem Proserpinam, Mercurium, deos inferos; modo Proserpinam Alcestimque alteram alteri vale dicturam, inter quas stat viator Mercurius; modo Mercurium viatorem et Alcestim, quam reducturus est superas ad auras, ut ita dicam, et Mortem, modo Alcestim certaminis praemium, Herculem victorem, Mortem victum. Haud minus eleganter quam ille marmoris faber fecit, et procul dubio non sine multa litura Plato enuntiata sua sic castigavit ad unguem et figuras responsionis ad amussim adaequatas copu-
200 D. lavit. — Inde pergunt numeri sic [ἴ]διστ' *ἐπιτρέποιμι = εἰ ἐθέλοι οὗτος* (⏑⏑⏑⏑–⏑); tum *ἀλλὰ γὰρ ἄλλους μοι ἑκά = στοτε συνιστησιν, ὅταν* (⏑⏑–⏑–⏑⏑–) ubi numerorum causa σ pro ξ scripsi. Responsum Niciae in figura altera sic desinit: *τι αὐτῷ περὶ τούτου μνησθῶ αὐ*[*τὸς*] . . . : *ἀν μᾶλλον ὑπα-*

1) Thanatos. 39. Prog. Winklemann. Fest 1879, v. Robert.

κούοι Σωκράτης; interiecta sunt *-τὸς δ' οὐ θέλει, ἀλλ' ὅρα =* 200 D.
ὦ Λυσίμαχ' εἴ τι σοῦ. (De *θέλειν* apud Platonem pro *ἐθέλειν*, vide annotationem Schneideri ad Leg. IV. p. 426. D. *τοὺς θελόντας*.) Nunc apparet figura prima in qua correptio vocalis longae ante vocalem in pausa vocis (*Νικία*. ἐ-) neglecta est. *-οι Σωκράτης.* [*Λυ.*] *Δίκαιόν γέ τοι, ὦ Νικία*. *ἐπεὶ κἀγὼ* (sic codices Bekkeri) *τούτῳ πόλλ' ἂν ἐθελήσαιμι = ποιεῖν ἃ οὐκ ἂν ἄλλοις πάνυ πολλοῖς θελοιμι. πῶς οὖν φῄς, ὦ Σώκρατες: ὑπακούσει τι* (––⏑–⏑––⏑⏑––⏑–⏑––––⏑⏑⏑–⏑⏑). Porro *ὑπακούσει τι καὶ ξυμπροθυμή* . . . : [*μει*]*ρακίοις;* [*Σω.*] *Καὶ γὰρ ἂν δεινὸν εἴη*, interiecta sunt *-σει ὡς βελτίστοις : γενέσθαι τοῖς μει-* tum *ὦ Λυσίμαχε = τοῦτό γε μὴ ἐ*[*θέλειν*]. Iterum figura secunda: *μὴ ἐθέλειν τῷ ξυμπρο . . . = διαλόγοις τοῖς ἄρτι* (⏑⏑⏑––––⏑), interiecta sunt *ξυμπροθυμεῖσθαι ὡς-βελτιστιῳ γενέσθ', ει μὲν οὖν ἐν τοῖς* (–⏑––⏑––––). Verbis *ἐγὼ μὲν ἐφάνην εἰδὼς τώ*[*δε*] repetuntur proxima priora *ἐν τοῖς διαλόγοις τοῖς ἄρτι* (⏑–⏑⏑⏑–––⏑). Figura altera sequitur huius formae abbeca: a) *φάνην εἰδὼς τώδε δε μή̓* . . . a') *ὁμοίως γὰρ πάντες ἐν ἀ-* (⏑––––⏑⏑⏑); interiecta sunt primum b) *εἰδότε δίκαιον ἂν = b') ἦν ἐμὲ μαλιστ' ἐπὶ* (–⏑⏑⏑–⏑⏑), denique c) *τοῦτο τὸ ἔργον* : c') *παρακαλεῖν νῦν δ'* (⏑⏑⏑–⏑). Nunc sequitur *πάντες ἐν ἀπορίᾳ = ἐγενόμεθα τί οὖν* (⏑⏑⏑⏑⏑⏑⏑). Licet fortasse has duas figuras proximas priores sic coniungere in formam figurae alterius abbeca *-φάνην εἰδὼς τώδε δὲ μὴ εἰδότε δίκαιον ἂν ἦν* . . . : *ὁμοίως γὰρ πάντες ἐν ἀπορίᾳ ἐγενομεθα* (⏑––––⏑⏑⏑⏑⏑⏑⏑⏑), b) *δίκαιον ἂν ἦν ἐμὲ = b') μάλιστ' ἐπὶ τοῦτο τὸ*; denique c) *τοῦτο το ἔργον* : c') *παρακαλεῖν νῦν δ'*-, quod est testimonio Platonem quamvis 200 E.
multis syllabis brevibus congestis totidem alias numerorum gratia adicere solitum esse. Pergunt numeri sic *-μεθα τί οὖν ἄν τις ἡμῶν = τινὰ προαιροῖτ'; ἐμοὶ μὲν* (⏑⏑⏑––⏑–⏑), tum *ἐμοὶ μὲν οὖν δὴ αὐτῷ δο = κεῖ οὐδέν'. ἀλλ' ἐπειδὴ ταῦθ'* (⏑–⏑–⏑––⏑). Figura tertia sequitur: *ἐπειδὴ ταῦθ' οὕτως ἔχει σκέψασθ' ἄν τι δόξω = ξυμβουλεύειν ὑμῖν ἐγὼ (-γω) γάρφημι χρῆναι* (⏑––––⏑–(–)––⏑––). Quamquam licet *ἐγὼ γάρ φημι χρῆναι, ὦ ἄνδρες οὐδεὶς γὰρ* cum verbis *ἡμῖν αὐτοῖς διδάσκαλον ὡς ἄριστον δε-* comparare et quamquam

200 E. propter similitudinem soni positionisque verborum numerus *ἡμᾶς ζητεῖν μάλιστα μὲν = ἡμῖν αὐτοῖς διδάσκαλον* gratissimus
201 A. est, tamen simplicior mihi videtur haec numerorum dispositio: a) *ἐγὼ γάρ φημι χρῆναι ὦ | ἄνδρες |* — b) *οὐδεὶς γὰρ ἔκφορος . . . :* a') *ἡμᾶς ζητεῖν μάλιστα μεν | ἡμῖν |* b') *αὐτοῖς διδάσκαλον*, interiecta sunt c) *λόγου — κοινῇ πάν =* c') *τας ἡμᾶς ζητεῖν*, ut figura secunda exstet, cuius membra extrema formam figurae tertiae solitam exhibent sic: abcc'a'b', quam statuere eo minus dubito quod inter a et b non solum vocis pausa sed etiam parva quaedam sententiae interruptio intercedit (⏑ – – – ∪ – ∪ ∪, – ⏑ | – – ∪ – ∪ ⏑). *-σκαλον ὡς ἄριστον, δεόμεθα = γάρ, ἔπειτα καὶ τοῖς μειρακίοις* (∪ ∪ – ∪ – – ⏑ ∪ ∪ ⏑), tum *τοῖς μειρακίοις, μήτε̄ χρημά : των φειδομένους μήτ' ἄλλου μη[δενός]* (– – ∪ ∪ – – – – ⏑). Porro *μήτ' ἄλλου μηδενός· ἐᾶν δ' ἡμᾶς αὐτοὺς : ἔχειν ὡς νῦν ἔχομεν οὐ ξυμβουλεύω* (⏑ – – – ∪ ∪ ∪ – – – – ⏑); tum *λεύω. εἰ δέ τις ἡ = μῶν καταγελάσεθ'* (– ∪ ⏑ ∪ ∪ ⏑). Iam exploratum est anapaestum loco spondei aut iambi in numeri initio poni posse, ut nil obstet quominus figu-
201 B. ram primam sic constituamus: *ὅτι τηλικοίδ' ὄντες εἰς = διδασκάλων ἀξιοῦ[μεν]* ((∪) ∪ – ∪ – – ∪ –). Sed valde mirum est quam similia sint haec verba verbis, quae longo quidem intervallo antecedunt. Nam *[φη]μι χρῆναι ὦ ἄνδρες — οὐδεὶς γὰρ ἔκφορος λόγου — κοινῇ* . . . paene eiusdem mensurae sunt atque *[καταγε]λάσεθ', ὅτι τηλικοί δ' ὄντες εἰς διδασκάλων ἀξι[οῦμεν]* (⏑ ∪ ∪ – ∪ – – ∪ – ∪ – ∪ – – ⏑). Porro *-σκάλων ἀξιοῦ μεν φοιτᾶν τὸν = Ὅμηρον δοκεῖ μοι χρῆναι προ-* (∪ – – ∪ – – – – ∪). Nunc *προβάλλεσθαι, ὃς ἔφη οὐκ ἀγαθήν* compares quaeso cum verbis antecedentibus *τις ἡμῶν καταγελασεθ, ὅτι τη-*. Itaqae haud scio an haec verba in figuram alteram abbcca redigenda sint, *βουλεύω, εἰ δέ τις* comparatis cum *ἡμῶν καταγελά-* (– – ∪ ⏑ ∪ ∪).

$$\left\{\begin{array}{l} \textit{τις ἡμῶν καταγελασεθ', ὅτι τη-} \\ \left\{\begin{array}{l} \textit{τηλικοιδ' ὄντες εἰς δι-} \\ \textit{δασκάλων ἀξιοῦμεν} \end{array}\right\} \\ \left\{\begin{array}{l} \textit{σκάλων ἀξιοῦμεν φοιτᾶν τὸν} \\ \textit{Ὅμηρον δοκεῖ μοι χρῆναι προ-} \end{array}\right\} \\ \textit{προβαλλεσθαι, ὃς ἔφη οὐκ ἀγαθήν.} \end{array}\right\}$$

Porro *-σθαι, ὃς ἔφη οὐκ ἀγαθὴν εἶναι αἰδῶ = κεχρημένῳ* **201 B.** *ἀνδρὶ παρεῖναι. καὶ ἡμεῖς;* tum *οὖν ἐάσαντες χαίρειν εἴ τίς τι ἐρεῖ = κοινῇ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν μειρακίων;* et *-κίων ἐπιμέλειαν = πο(ι)ησώμεθ'*. [*Λυ.*] *Ἐμοὶ μὲν; μὲν ἀρέσκει, ὦ Σώκρατες ἃ λέγεις καὶ : ἐθέλω.* | *ὅσῳπερ γεραίτατός εἰμι.* Hic syllaba ultima vocabuli *ἐθέλω* ante vocalem in vocis pausa produci potest. Blassius autem in libro qui Album Gratulatorium Henrici van Herwerden inscribitur, proposuit *ἐθέλω γ'*, quod disputatores "immo volo" respondere solerent. Porro *ὅσῳπερ γεραίτατος εἶ = μι τοσούτῳ προθυμότατα* ([⏑] ∪ – – ∪ – ∪ ∪ ⏑). Anapaestus enim in numeri initio pro spondeo aut iambo ferri potest. Sin autem neges formam traditam hoc loco quidem mutari debere, numeros adesse tamen nullo modo negare possis. Nempe sine ulla mutatione haec verba sic ad numeros **201 C.** redigere possumus: *λέγεις· καὶ ἐθέλω, ὅσῳπερ = γεραίτατός εἰμι τοσούτῳ* (∪ – ∪ ∪ ⏑ ∪ – –): tum *ἐθέλω, ὅσῳπερ γεραίτο = τός εἰμι τοσούτῳ προθυμό-* (∪ ⏑ ∪ ∪ – – ∪ – ∪) et *-τατα μανθάνειν = μετὰ τῶν νεαν-*; porro *-νίσκων. ἀλλά μοι οὕτω = σί ποιῆσον ἔωθεν.* Blassius, qui in libro allato hunc locum ad numeros redegit, admonet *αὔριον* supervacaneum esse cum *ἔωθεν* per se vim eandem atque "cras" vel "cras mane" habere soleat, et Socrates paullo minus respondere videatur quam rogatus sit, quod contra deceret. Non solum supervacaneum est *αὔριον*, sed numeros turbat, quo omisso sequentia recte se habent omnia: *ἔωθεν ἀφίκου οἴκάδε καὶ μὴ ἄλλως πο(ι)ήσῃς ἵνα βου . . . : σονουσίαν διαλύσομεν.* [*Σω.*] *Ἀλλὰ ποιήσω, ὦ Λυσίμαχε* (∪ – ∪ ⏑ ∪ – ∪ – ∪ – ∪ – – ∪ – – ∪ ∪ ⏑). Codices optimi exhibent *διαλύσομεν*, neque video cur editores lectionem codicum deteriorum tuiti sint. Interiecta sunt *-σῃς ἵνα βουλευσώμε = θα περὶ αὐτῶν τούτων* et *περὶ αὐτῶν τούτων = τὸ δὲ νῦν εἶναι τὴν*. Denique *Λυσίμαχε ταῦτα καὶ = ἥξω παρὰ σ' αὔριον* et *σ' αὔριον ἐὰν = θεὸς ἐθέλῃ*. Sic omnia ad numeros redigere potuimus, etsi non sine ulla mutatione, sed tamen ut ad coniecturam confugiendum esset, rarissime fiebat. Numerorum enimvero est hoc unum opus, corruptelam correctionemque, morbum et medelam monstrare, quo officio etiam hoc loco functi sunt. Iam satis plane ostendisse

201 C mihi videor Platonem et initium et finem huius dialogi numeris composuisse. Convertamur igitur ad genera orationis diversa in aliis dialogi partibus. Non inutile ad eam rem erit apponere locum quemdam, ubi oratio loquentis ab ceteris disputatoribus non interrumpitur. Itaque inspiciamus orationem Lachetis, quae
182 D. a littera D paginae 182 initium capit: *Ἀλλ' ἔστι μέν, ὦ Νικία, χαλεπον λέ = γειν περὶ ὁτουοῦν μαθήματος, ὡς οὐ* (_⏑⏑ _⏑_⏑_⏑⏑), quo loco paeana quartum pro choriambo, licentiam illam legitimam apud hos scriptores habemus. Inde a figura secunda numeri pergunt sic: *-θήματος, ὡς οὐ χρὴ μανθά(νειν) . . . = [ἀγα]θὸν δοκεῖ εἶναι καὶ δὴ καὶ* (_⏑⏑_____⏑); interiecta sunt *-νειν πάντα γὰρ ἐ = πίστασθαι ἀγα[θόν]* (_ _⏑⏑⏑). Porro *καὶ τὸ ὁπλιτικὸν τοῦτ' εἰ μέν = ἐστι μάθημ' ὅπερ φάσ' οἱ δι[δάσκοντες]* (_⏑⏑_⏑_ _ _⏑). Sed *ὁπλιτικὸν τοῦτ' εἰ μέν εστι* idem est atque *φάσ' οἱ διδάσκοντες, καὶ οἷον*, iambo cum spondeo in numeri initio exaequato; tum *[οἷ]ον Νικίας λέγει = χρὴ αὐτὸ μανθάνειν;* porro *μανθάνειν εἰδ' ἔστι μὲν = μὴ μάθημ' ἀλλ' ἐξαπα-* tum *[μά]θημ' ἀλλ' ἐξαπατῶσιν οἱ = ὑπισχνούμενοι, ἢ μάθη[μα]* (⏑_ _⏑⏑_⏑_⏑). Sed a participio *ὑπισχνούμενοι* incipit figura altera sic: *ὑπισχνούμενοι, ἢ μάθημα μὲν τυγ[χάνει] . . . : τί καὶ δέοῖ ἂν αὐτὸ μανθάνειν; λέ[γω]* (⏑_⏑⏑_⏑_⏑_⏑); interiecta sunt *τυγχάνει ὄν, μὴ μέν = τοι πάνυ σπουδαῖον* (_⏑⏑_ _ _), tum figura prima *[λέ]γω δὲ ταῦτα περὶ = αὐτοῦ εἰς τάδ' ἀπο-* (_⏑_⏑⏑⏑); iterum figura quarta (abccba) *αὐτοῦ εἰς' τάδ' ἀποβλέψας ὅτι οἶμαι . . . : οὐδὲν ἄλλο μέλει ἐν τῷ βίῳ ἢ τοῦτ'.* Interiecta sunt primum *βλέψας ὅτι οἶμαι ἐγὼ τοῦτ', εἴ τι ἦν οὐκ . . . : -θέναι Λακεδαιμονίους, οἷς οὐδὲν ἄλλο*, deinde *τοῦτ' εἴ τι ἦν = οὐκ ἂν λελη-*. (aa') _⏑_⏑⏑⏑_ _⏑⏑_⏑; bb') ⏑_⏑ ⏑_⏑⏑_ _ _⏑_⏑; cc') _ _⏑_). Porro *-λει ἐν τῷ βίῳ ἢ τοῦτο = ζητεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν* (⏑_⏑⏑_ _ _); tum *-πιτηδεύειν ὅτι ἂν = μαθόντες καὶ ἐπιτή[δεύσαντες]* (⏑_ _⏑⏑_).
183 A. Numeri continuantur in forma figurae primae sic: *-τι τηδεύσαντες πλεονε = κτοῖεν τῶν ἄλλων περὶ τὸν* (⏑_ _ _ _⏑⏑_). Figura altera huius formae, abbcca, sequitur: a) *[πε]ρὶ τὸν πόλεμον, εἰ δ' ἐ . . . = [αὐ]τὸ τοῦθ' ὅτι ἐκεῖνοι* (_⏑⏑⏑_⏑); interiecta sunt primum b) *[πόλε]μον εἰ δ' ἐκείνους ἐ = λελήθει,*

ἀλλ' οὐ τού[τους] (⏑_⏑_ _⏑); deinde c) *οὐ τούτους γε τοὺς* 183 A. *διδασκά = λους αὐτοῦ λέληθεν αὐτὸ* (_ _ _⏑_⏑_⏑). Itaque iniuria scripsisse Schanzium *᾽λελήθειν* pro *λέληθεν*, quod codices omnes tradiderunt, apparet aeque ex numeris atque ex sermonis contextu ipso, ut Cronius recte cognovit (vide Laches p. 31 erk. v. C. Cron). Nunc sequitur figura quarta, cuius membra extrema sunt *μάλιστα τῶν Ἑλλήνων σπουδάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις . . . : [ποι]ητὴς παρ' ἡμῖν τιμηθείς, τοιγάρτοι ὃς ἂν οἴηται τρα-* (⏑_⏑_ _ _ _ _ _ _⏑⏑⏑_ _ _ _); interiecta est bis figura secunda sic: *καὶ παρ' ἐκείνοις ἂν . . . καὶ παρὰ τῶν ἄλλων*, verbis interiectis inter se respondentibus *ἄν τις τιμη = θεὶς εἰς ταῦτα.* Notatu digna sunt verba *καὶ παρὰ* et *καὶ παρ' ἑ*, quae in numeri initio similiter posita sunt; delendum enim est supervacaneum *ὅτι*, quod figuram responsionis turbat; tum *-ρὰ τῶν ἄλλων πλεῖστ' ἂν ἐργά- . . . : -δίας ποιητὴς παρ' ἡμῖν* (⏑_ _ _ _⏑_ _) verbis interiectis iterum inter se respondentibus *-ζοιτο χρήματ'. ὥσπερ γε καί τραγῳ-* (_⏑_⏑_). Nunc apparet figura secunda huius formae (abbacca): a) *τιμηθεὶς, τουγάρτοι ὃς ἂν οἴηται τραγῳ [δίαν] . . . = οὐκ ἔξωθεν κύκλῳ κατὰ τὰς ἀλλὰς πόλεις . . . = ται, ἀλλ' εὐθὺς δεῦρο φέρεται καὶ τοῖς δ' ἐπι . . .* (⏑_ _ _ _⏑⏑_ _ _ _⏑⏑). Interiecta sunt primum *τραγῳδίαν = καλῶς ποιεῖν.* Denique *ἐπιδείκνυμενος = περιέρχεται ἀλλ'* (⏑⏑_⏑⏑_). Hartmannus igitur recte, ut opinior, delevit verba *περὶ τὴν Ἀττικὴν*, de quibus scripsit in libro suo qui "De emblematis in Platonis textu obviis" inscribitur; "his demum verbis eiectis apte inter se opponuntur *κατὰ τὰς ἄλλας πόλεις* et *δεῦρο*". Pro *ἐπιδείκνυσι* tradito coniectum est a Badhamo *ἐπιδείνυται*, quod Schanzius parva quadam mutatione recepit; lectione autem codicum omnium tuita figuram tertiam sic constituere possumus:
[φέ]ρεται καὶ τοῖσδ' ἐπιδείνυ|σιν εἰκότως τοὺς δ' ἐν ὅπλοις 183 B.
μαχομένους ἐγὼ τούτους : δρῶ τὴν μὲν Λακεδαιμον'|ἡγουμένους εἶναι ἄβατον ἱερὸν καὶ οὐδ' ἄκρω (⏑_ _ _⏑⏑_⏑| ⏑_⏑_ _⏑⏑⏑⏑⏑⏑_⏑_ _ _). Cur tandem lectionem traditam non retineamus? Conferas quaeso Leg. VII 817 D. *ἐπιδείξαντες ᾠδας*; vel II 658 B. *ἐπιδεικνύναι ῥαψῳδίαν, κιθαρῳδίαν, τραγῳδίαν* (sicut hoc Lachetis loco), *κωμῳδίαν,*

183 B. vel Euthyd. 274 A. *ἐπιδεικνύναι σοφίαν*, vel denique Xen. Conv. 3. 3, ubi *σοφίαν* supplendum est, sicut hoc loco *τραγῳδίαν*. Cur igitur non licet etiam Platoni hoc loco *ἐπιδείκνυσι* (*τραγῳδίαν*) dicere? Badhamus fortasse propter participia proxima *ἐπιδεινύμενος* et *ἐπιδεικνυμένους* de recta via paululum descessit. Sed nolo pluribus in re minime dubia morari. Recte se habent etiam numeri proximi sequentes: *οὐδ' ἄκρῳ ποδὶ ἐπιβαίνοντας κύκλῳ δὲ περιιόντας* (_ _ _ ⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑). Tum *-ριόντας αὐτὴν καὶ πᾶσιν μᾶλλον ἐπιδεικνυ(μένους)* . . . : *μάλιστα τούτοις οἳ κἂν αὐτοὶ ὁμολογήσει[αν]* (⏑ _ ⏑ _ _ _ _ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑). Interiecta sunt *-μένους καὶ* = *μάλιστα*. Porro *-αν πολλοὺς σφῶν προτέ* = *ρους εἶναι πρὸς τὰ τοῦ* (_ _ _ _ ⏑ ⏑). Tum in pausa vocis est correptis syllabae longae ante vocalem neglecta sic: *πολέμοῦ. Ἔπειτ' ὦ Ἀνσίμαχ' οὐ πάνυ* = *ὀλίγοις ἐγὼ τούτων παραγέγον' ἐν* (⏑ ⏑ _ ⏑ _ _ _ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑). Sequitur figura tertia, in qua vocabulum *αὐτῷ* repetere licet cum commodo numerorum *-γοις ἐγὼ τούτων παραγέγον' ἐν αὐτῷ* (*αὐτῷ*) *τῷ ἔργῳ, καὶ ὁρῶ οἷοί* = *εἰσιν ἐξ ἐστιν δὲ καὶ*

183 C. *αὐτόθεν ἡμῖν σκέψασθαι. ὥσπερ γὰρ ἐπίτηδες* (_ ⏑ _ _ _ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ _ _ | _ _ ⏑ _ _ ⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑). Tum sequitur figura quarta: *-δες οὐδεὶς πώποτ' εὐδόκιμος γεγο* . . . : *-δευσάντων. καίτοι εἴ γε τὰ ἄλλα πάντ'* interiecta sunt *-κιμος γέγονεν ἐν τῷ πολέμῳ* = *ἀνὴρ τῶν τὰ ὁπλιτίκ' ἐπιτη-* (⏑ _ ⏑ ⏑ ⏑ _ _ ⏑ ⏑ _) *ἐκ τούτων οἱ ὀνομαστοὶ* comparatis cum *-σθαι. ὥσπερ γὰρ ἐπίτηδες*, ut figura formam abccba exhibeat. Porro *-νομαστοὶ γίγνονταῖ, ἐκ τῶν ἐπιτηδευσάντων* = *ἕκασθ', οὗτοιδ', ὡς ἔοικεν παρὰ τοὺς ἄλλους οἵ[τω]* (⏑ _ _ _ _ ⏑ _ ⏑ ⏑ ⏑ _ _ _ _ _). Quid manifestius esse quam responsio sequens potest? *οὕτω σφόδρ' εἰς τοῦτο δεδυστυχήκασιν ἐπεὶ* = *καὶ τοῦτον τὸν Σιγσίλεων, ὃν ὑμεῖς μετ' ἐμοῦ* (_ ⏑ _ _ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ ⏑ ⏑ _). Figura altera sequitur, cuius membra extrema formam figurae tertiae notam exhibent sic: abccab: *ἐν τοσούτῳ ὄχλῳ ἐθε|άσασθ' ἐπιδεικνύ-[μενον]* . . . = *[αὖ]τοῦ λέγονθ' ἃ ἐλεγεν ἑ|τέρωθι ἐγὼ κάλ-* (_ ⏑ _ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ | ⏑ _ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑); verba interiecta inter se respondent: *-άσαθ' ἐπιδείκνυμενον* = *καὶ τὰ μεγάλα περὶ αὖ-* (_ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ _). Porro *[κάλ]λιον ἐθεασάμην ὡς ἀ* . . . = *[ἐπι]δεικνύμενον οὐχ ἑκόντᾶ προσ.* (_ ⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ _ ⏑); interiecta sunt *-ληθῶς ἐπι* =

δεικνύμενον (_ ⏑ ⏑ ⏑). Schanzius igitur videtur *ἐν τῇ ἀληθείᾳ* 183 C. recte inclusisse, quae verba codex Vaticanus 1029 omisit. Lectiones huius codicis numeri saepe conprobant. Hoc loco autem est numerorum responsum ambiguum. Possumus enim verba interiecta sic apponere (*ἐν τῇ* pro *ὡς ἀ-* supra scripto) *ἀληθείᾳ ὡς* = *ἀληθῶς ἐπὶ-* verbis *ἀληθει-* et *ἀληθῶς* similiter positis. Tum sequitur figura D huius formae abbcddca: a) *-βαλούσης γὰρ τῆς νεὼς ἐφ ᾗ ἐπε* . . . = a') *-πάνου πρὸς τῇ λόγχῃ οἷον ἀπέβη.* (⏑ _ _ _ _ ⏑ _ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑), tum b) *νεὼς ἐφ ᾗ ἐπεβάτευε πρὸς ὁλ* = b') *κάδα τιν ἐμάχετ' ἔχων δορυδρέ-*. denique c) *πανον διαφέρον δὴ ὅπλον ἅτε καὶ[τὸς]* = c') *τάνδρός, τὸ δὲ σόφισμα τὸ τοῦ δρεπάνου* (⏑ _ ⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ 5) 183 E. interiecta sunt d) *[καὶ]τος τῶν ἄλλων διαφέρων τὰ μὲν* = (_ _ _ _ ⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑) d') *οὖν ἀλλ' οὐκ ἄξια λέγειν περὶ*. Itaque recte omisit Parisinus *E τοῦ* post *δρεπάνου*; tum figuram tertiam sic constituere possumus a) *-νου πρὸς τῇ λόγχῃ οἷ-* b) *οἷον ἀπέβη. μαχομένου γὰρ αὐτοῦ* = a') *ποῦ ἐν τοῖς τῆς νεὼς*, b') *σκεύεσι καὶ ἀντελάβει' εἶλκεν οὖν ὁ* (⏑ _ _ _ ⏑ _ | _ ⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ ⏑). Interiecta sunt *[οἷ]ον ἀπέβη. μαχομένου* = *γὰρ* = *αὐτοῦ ἐνέσχετό που ἐν τοῖς*. Tum figuram primam *τῆς νεὼς σκεύεσι καὶ ἀντελάβετ'* = *εἶλκεν οὖν ὁ Σιγσίλεως βουλόμε[νος]* (_ ⏑ _ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ ⏑ ⏑). Porro figuram alteram huius formae abbccdda: a) *-νος ἀπολῦσαι, καὶ οὐχ οἷός τ' ἦν* . . . = a') *-δὴ δὲ παρημείβετ' ἡ ναῦς τὴν ναῦν*: interiecta sunt primum b) *ἡ δὲ ναῦς τὴν* = b') *ναῦν παρ᾽ει;* tum c) *τέως μὲν οὖν παρέθει ἐν* = c') *τῇ νηῒ ἀντε χόμενος;* denique d) *ἀντεχόμενος τοῦ* = d') *δόρατος ἐπειδὴ*. Itaque recte habet Venetus *ἐπειδὴ δὲ*. Figura secunda iterum constituenda est sic: *τὴν ναῦν καὶ ἐπέσπα αὐτὸν* . . . : *τῆς χειρός, ἕως ἄκρου τοῦ;* (_ _ ⏑ ⏑ _ ⏑ _ _) interiecta sunt *-ἕσπα αὐτὸν τοῦ δόρατος ἐχόμε* = *νον κατηφίει τὸ δόρυ διὰ τῆς* (⏑ _ _ _ _ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑). Inde numerose pergitur oratio usque ad finem. Minime inepte comparatus est Plato cum poetis tragicis a viris doctis, nempe multa in hoc dialogo scaenica agnosci possunt. Laches ille miles loquax et gloriosus memoria proeliorum priorum adeo stimulatur ut infracta amputataque loquatur. Conferas quaeso quae Engelhardtus (in editione sua et in prog. gymnasi

183 E. Gedanensis anno 1834) de hac re dixit. Sunt enim in hac Lachetis oratione sola non minus quam quattuor anacolutha. Plato igitur *τοῦ μιμεῖσθαι ἕνεκα*, id quod Aristoteles in *περὶ ποιητικῆς* affirmat tragoediae naturae maxime proprium esse, Lachetem excitatum, secundum militum seniorum mores de pugnis prioribus loquentium, enuntiata disiuncta effundentem facit, ipse autem artem arte celando est male contentus nisi omnes hae sententiae infractae legibus numerorum parent et oboediunt. Iam mihi videor numeros in initio fineque huius dialogi, et in hac Lachetis oratione longa satis plane exposuisse. Ne quis autem etiam nunc de hac re minime dubia in dubio sit, reliquum est ut examinem aliquem ex eis locis, ubi disputatores partibus rapide mutatis sermonem inter se excipiunt. Ad eam rem illustrandum mihi maxime idoneus videtur locus
193 C. ad paginam 193 C. ubi Socrates Laches Nicias alter alterius sermonem interrumpens utuntur genere quodam stichomythiae vel potius enallages, si licet appellationes, quibus apud poetas scaenicas uti solemus, ad dialogos transferre. Ad crebram nominum repititionem vitandam recta linea ducta (—) indicavi, ubi disputator alter dicere incipit. Statim apparet figura secunda: *καρτεροῦντα. — Πάνυ γε — Καὶ ... = -λουσιν εἰς φρέαρ καταβαί[νοντες]*; interiecta sunt *γε — Καὶ ὅσοι = δὴ ἐθέλου-* (vel *ἂν ἐθέλω*.). Porro *-νοντες καὶ κολυμ = βῶντες καρτερεῖν*, tum *-βῶντες καρτερεῖν ἐν τούτῳ = τῷ ἔργῳ, μὴ ὄντες δεινοί* (× – – ⏑ – – – ×). Porro *ἢ ἔν τινι ἄλλῳ τοιούτῳ = ἀνδρειοτέρους φήσεις τῶν ταῦ[τα]*. Tum *-τα δεινῶν — Τί γὰρ ἄν τις ἄλλο φαί = η, ὦ Σώκρατες; — Οὐδέν, εἴπερ οἴ(οιτο)* (⏑ – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ –), et *-οιτο γ' οὕτως — : Ἀλλὰ μὴν οἶ[μαι]*; deinde *-μαι γε — Καὶ μὴν που ἄφρο = νεστέρως γ' ὦ Λάχης οἱ*; sic disputatores sua quisque in vice aut disserere aut respondere sine ulla numerorum intermissione pergunt. *οἱ τοιοῦτοι = κινδυνεύοι(σι)*. Tum figuram quartam huius formae habemus abccba: a) *-δυνεύουσί τε καὶ καρτεροῦσιν ἢ ...* — a') *ἄφρων τόλμα τε καὶ* [illegible] Haud indigna notatu sunt ver[illegible] *καρτέρησις* similiter posita: Int[illegible] *τέχνης ...* : b') *αἰσχρὰ ἢ, ἄφρ*[illegible]

πράττον — c') *τες. — Φαίνονται. — Οὐκοῦν* (– – – ⏑ – –). 193 C.
Porro *τῷ πρόσθεν ἐφάνη ἡ = μὴν οὖσα καὶ βλαβερά* 193 D.
(– – ⏑ × ⏑ ⏑ –); tum *-μὴν οὖσα καὶ βλαβερά — Πάνυ γ' — Ἡ δέ γ' = ἀνδρεία ὡμολογεῖτο καλόν τι* (– – ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑). et *καλόν τι εἶν' — Ὡμολογεῖτο γαρ = Νῦν αὖ πάλιν φαμὲν ἐκεῖνο τὸ* (× – ⏑ – × ⏑ ⏑ – ⏑ ×). Tum *αἰσχρόν, τὴν ἄφρονα καρτέρησιν : ἀν- : δρείαν εἶναι — Ἐοίκαμεν. — Καλῶς* [(–) – – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ (–)] et *οὖν σοι δοκοῦμεν λέγειν = Μὰ τὸν Δί' ὦ Σώκρατες* (× – ⏑ – – ⏑ ×). Tum dactylo addito idem numerus repetitur sequentibus:

ἐμοὶ μὲν οὐκ | — *Οὐκ ἄρα* | *που κατὰ*
τὸν σὸν λόγον |
ἀνδρειοί ἐσ | *μόσμεθ' ἐ* | *γὼ τε καὶ* } — { × – ⏑ – | – ⏑ ⏑ – ⏑ × ; – – ⏑ – | }.

Sic pergitur figura B. (abccab) *ἐγώ τε καὶ σύ, ὦ Λάχης τὰ | γὰρ ἔργ' οὐ ξυμφωνεῖ ... : γάρ, ὡς ἔοικε, φαίη ἄν τις | ἡμᾶς ἀνδρείας μετ-* (⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ | × – – – – ⏑) interiecta sunt *ἡμῖν τοῖς λόγοις — ἔργῳ μὲν γὰρ ὡς* (– – – ⏑ –), *ἔχειν, λόγῳ δ' ὡς ἐγὼ οἶομαι οὐκ ἂν εἶπεν = ἡμῶν ἀκοῦσαι διαλεγομένων. — Ἀληθέ[στατα]* (× – ⏑ – – ⏑ ⏑ × ⏑ ⏑ – ⏑ – –). Traditum est *ἀκούσει* et *ἀκούσοι*. De optativo aoristi conferas Phaedr. 241 D. *ἀκούσαις*; 275 D. *δόξαις*; Conv. 202 C. *τολμήσαις*; etiam Demos. 20. 138. *ἐγκαλέσαι*; 143 *δόξαι*; Xen. Hell. 1. 4. 12 *Τολμήσαι*; porro Aristoph. Plut. 1036. 1134; Vesp. 572. 726 et alibi. 193 E.
ληθέστατα λέγεις — Τί οὖν; δοκεῖ καλόν = εἶν(αι) οὕτως διακεῖσθαι; — Οὐδ' ὁπωστιοῦν (– – × ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑ ×) si cum Blassio de superacaneo *ἡμᾶς* delendo consentis, sin autem id fieri neges, figura altera sic constituenda est: *θέστατα λέγεις. — Τί οὖν; δοκεῖ καλὸν ... = ἡμᾶς διακεῖσθαι; — Οὐδ' ὁπωστιοῦν*, ut supra; interiecta sunt *δοκεῖ καλὸν εἶναι οὕτως = ἡμᾶς διακεῖσθαι; — Οὐδ' ὁ-* (× – ⏑ ⏑ – ⏑ – ×). Corrector codicis *Γ* addidit supra *ᾧ λέγομεν* verba *τῷ λόγῳ*, quae ex ceteris codicibus omissa esse Blassius putat. His verbis ante *ᾧ* [illegible]

193 E. Socratis sequente attribuamus. Numeri autem confirmant coniecturam Blassi, qui *τούτῳ* delerit. — *γομεν πιϑώμεϑα τό γε τοσοῦτον;* — *Τὸ ποῖον = δὴ τοῦτο, καὶ τίνι;* — *Τῷ λόγῳ, ὃς καρτερεῖν κε*[*λεύει*] [⏑ – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑]. Nunc habe-

194 A. mus responsionem valde miram: *κελεύει, εἰ οὖν* (*οὖν*) *βούλει καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμείνωμεν τε καὶ καρτε*[*ρήσωμεν*] . . . : — *Ἐγὼ μὲν ἕτοιμος, ὦ Σώκρατες μὴ προαφίστασϑαι, καί τοι ἀήϑης γ' εἰμὶ τῶν τοιού*[*των*] (⏑ – ⏑ ⏑ – (–) – – ⏑ – – ⏑ ⏑ – – – ⏑ ⏑ ⏑ – – – ⏑ – – ⏑). Interiecta sunt *ῥήσωμεν, ἵνα καὶ μὴ*:

$$\left\{\begin{array}{l} \text{ἀνδρεία καταγελάσῃ ὅτι οὐκ} \\ \text{ἀνδρείως αὐ-} \\ \text{τὴν ζητοῦμεν, εἰ ἄρα πολλάκις αὐ} \end{array}\right\} = \left\{\begin{array}{l} \text{– – – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –} \\ \text{– – – –} \\ \text{– – – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ –} \end{array}\right\}$$

ἡμῶν αὐτὴ ἡ ἀνδρεί[*α*]. Tum *ἀνδρεία καταγελάσῃ ὅτι οὐκ = (ἀνδρείως αὐ)τὴν ζητοῦμεν, εἰ ἄρα πολλάκις αὐ*[*τὴ*] (– – – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ –) initio numeri et verbo eodem repetito, vel si melius videatur *ἀνδρείως αὐ = τὴν ζητοῦμεν*, vel forte *οὐκ ἀνδρείως = αὐτὴν ζητοῦ-*. Denique interiecta sunt *εἰ ἄρα πολλάκις αὐτὴ ἡ καρτέρησίς = ἐστιν — Ἐγὼ μὲν ἕτοιμος*

194 B. *ὦ Σώκρατες μὴ* (⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑ – ⏑). Itaque lectio codicis Vaticani 1029, qui saepe minoris aestimatus est, quam decebat, per numeros confirmatur. Omisit enim hic codex vocabulum *ἀνδρεία*, quod Heusdius addubitabat. Hoc loco *ἡμῶν αὐτῶν* pro *ἡμῶν* et *μὴ καὶ* pro *καὶ μὴ* vulgantur, quorum utraque numerus renuit. A pronomine *με* incipit figura secunda, quam cretici duo (*-των λόγων = ἀλλά τίς*) priori figurae adiungunt. *με καὶ φιλονικία εἴληφεν . . . = [ἀ]ληϑῶς ἀγανακτῶ, εἰ οὑτωσὶ;* interiecta sunt *πρὸς τὰ εἰρημένα. καὶ = ὡς ἀληϑῶς ἀγανα*[*κτῶ*]. Sed [*ἀ*]*ληϑῶς ἀγανακτῷ εἰ οὑτωσὶ ἃ νοῶ μὴ οἷός τ' εἶμ' . . . = ἔμοιγε δοκῷ περὶ ἀνδρείας ὅτι ἔστιν οὐκ οἶδα δ'* (⏑ – ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – – ⏑); interiecta sunt *-ός τ' εἶμ' εἰπεῖν = νοεῖν μὲν γὰρ*. Iterum habemus figuram secundam: *ὅτῃ μ' ἄρτι διέφυγεν, ὥστε μὴ ξυλ . . . = — Οὐκοῦν, ὦ φίλε τὸν ἀγαϑὸν κυνηγέ*[*την*] (⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ – ⏑) verba reliqua respondent inter se sic: *λαβεῖν τῷ λόγῳ αὐτὴν = καὶ εἰπεῖν ὅτι ἔστιν*. Sequitur figura prima: *-την μεταϑεῖν χρὴ = καὶ μὴ ἀνιέ*[*ναι*]; et [*ἀν*]*ιέναι. Παντάπασι μὲν οὖν* est

membrum primum figurae alterius, cuius membrum quartum est 194 B. *Νικίαν τόνδε παρακαλῶ*[*μεν*] (– ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ –); interiectis verbis — *Βούλει οὖν καὶ* initium numeri repetitur *Νικίαν τόν*[*δε*] sed a verbis *Βούλει οὖν* incipit iterum figura secunda. Ne eisdem verbis saepius utamur, haud scio an melius sit sic figuram primam constituere *ν* paragogico ante *μὲν* scripto: [*ἀν*]*ιέναι — Παντάπα = σιν μεν οὖν — Βούλει οὖν*. Tum figura B huius formae abccab constituere possumus [*βού*]*λει οὖν καὶ Νικίαν τόνδε παρακαλῶμεν ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, εἶτι . . . = -ρός ἐστιν — Βούλομαι πῶς γὰρ οὔκ; — Ἴϑι δή (δή) ὦ | Νικία ἀν-* 194 C. *δράσι φίλοις χει-* (⏑ – – – ⏑ – – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ | ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑ – ⏑) interiecta sunt *τι ἡμῶν εὐποβώτε-*, quibus repetitur initium numeri *-ρός ἐστιν — Βούλομαι. πῶς*. Porro *-μαζομένοις* (– ⏑ ⏑ – – ⏑ – ⏑ ⏑ ⏑) *ἐν λόγῳ καὶ ἀπο = βοήϑησον εἴ τιν' ἔχεις*. Itaque immerito addubitavit Hartmannus[1]) verba *καὶ ἀποροῦσι*, nam *ἀπορεῖν* tantum abest ut imaginem Platonicam corrumpat, ut de hominibus *ἐν λόγῳ χειμαζομένοις* aptissime dicatur. Recte enim se habent etiam quae sequuntur. Figura altera apparet: *ἔχεις δύναμιν. τὰ μὲν γὰρ δὴ . . . = εἰπὼν ὅτι ἡγεῖ ἀνδρείαν*. Verba interiecta non solum inter se respondent *ἡμέτερ' ὀρᾷς : ὡς ἄπορα· σὺ δ'* sed etiam repetunt *ἀνδράσι φίλοις χειμαζομένοις* quibus supra usi sumus. Porro *εἶναι ἡμᾶς τε* repetunt verba extrema figurae proximae prioris *ἡγεῖ ἀνδρείαν*, sed ab *ἡμᾶς* incipit figura secunda. Potestne fortasse *εἶναι* omitti ut saepe post *νομίζειν* et *ἡγεῖσϑαι? ἡμᾶς τε τῆς ἀπορίας ἔκ = λυσαι καὶ αὐτὸς ἃ νοεῖς τῷ; tum λόγῳ βεβαίωσαι = — Δοκεῖτε τοίνυν μοι*, denique *κεῖτε τοίνυν μοι πάλαι = οὐ καλῶς, ὦ Σώκρατες* (– ⏑ – – – ⏑ ⏑). Sic continuantur numeri per totum dialogum disputatoribus inter se sermonem aut saepe aut raro excipientibus. Neque possum invenire ubi facile desistam, cum manifestum sit et iam pridem a Blassio exploratum Platonem in usu numerorum sese neque colis neque clausulis astrinxisse Nordeno etiam invito. Demonstratum igitur nunc habemus Platonem numeris composuisse initium finemque huius quoque dialogi et orationem Lachetis longam et hunc locum ubi sermo loquentis

1) Hartmann, "De emblematis in Platonis textu obviis". Leyden 1898.

194 C. ab sodalibus eius saepissime interruptus est. Delegi hos locos ex toto dialogi non eo, quod hi facilius quam alii ad numeros revocari possunt sed potius ut varias dialogi partes et genera orationis diversa illustrarem. Neque necesse est numerorum expositionem ultra producere; testimonium enim est iam satis copiosum. Itaque auxilium in verbis Platonis genuinis restituendis habemus, quod in iudicio de ipsis chartis antiquis ferendo maximi preti est. Convertamur igitur ad illas chartas et auxilio numerorum usi inspiciamus lectiones novas, quae nobis ibi feliciter servatae sunt.

Vita auctoris.

Natus sum Eduardus Kimbrough Turner, Pushmatahae, in vico provinciae Alabamae Americanae die XIV mens. Dec. anno MDCCCLXXI, patre Eduardo, qui tum ecclesiae evangelicae praeerat, matre Rannie e gente Gilder, quorum utrumque hodie vivere valde gaudeo. Primis litterarum elementis imbutus gymnasium urbis cui nomen est Greensboro per novem annos frequentabam, deinde testimonio maturitatis instructus in numerum civium Universitatis Australis academicorum receptus sum, ubi post duo semestria titulum Magistri Artium adeptus sum. Tum unum annum in vico ludum exercebam, sed autumno anni MDCCCXCIII Nashvillam ad Universitatem Vanderbiltiam me contuli ubi per quattuor semestria scholis virorum doctissimorum Kirkland, Hohlfeld, Smith, Tolman intereram. Postea per quinque annos ipse litteras Graecas et Latinas in gymnasio Greensborensi docebam. Autumno anni MCM in Germaniam transii, ubi Berolini per duo semestria scholis intereram virorum doctissimorum Diels, v. Wilamowitz-Moellendorff, Vahlen, Heinze, Rothstein, Helm, Thomas. Autumno anni MCMI Halas me contuli, ubi per duo semestria praeceptoribus usus sum viris doctissimis Blass, Robert, Dittenberger, Uphues, Schwarz, atque ut exercitationibus seminari et philologici et archaeologici interessem mihi benigne est permissum. His omnibus viris illustrissimis optime de me meritis, maxime autem Blassio, gratias debitas ago et semper agam.